POVESTEA BUNICII – ÎNTÂMPLĂRI

Numele meu este Silviu şi locuiesc împreună cu părinţii şi bunica mea. Eu mă consider norocos că o am pe bunica aproape. Ea a fost învăţătoare şi în clasele primare s-a ocupat de pregătirea mea pentru şcoala. Şi - ca orice bunică – mă şi cam răsfaţă…..dar nu despre asta vreau să vă povestesc. Eu şi bunica suntem foarte apropiaţi şi discutăm foarte mult. Am fost mereu uimit de distracţiile copilăriei ei, când nu aveau ca şi noi, telefon, laptop şi toată tehnologia de azi.

În Banat, la sat, se făcea rugă de Rusalii, adică se sărbătorea hramul bisericii . Pe vremea aceea, erau apreciate fetele brunete cu obrajii rumeni. O mătuşă a bunicii mele a venit din satul vecin la rugă cu familia sa. Înainte de a pleca la joc, aceasta a luat o bucată e hârtie creponată roşie, a udat-o puţin, s-a rumenit uşor pe obraji şi a dat şi pe buze. Apoi a luat un pic de funingine de la gura sobei şi şi-a colorat sprâncenele , ea fiind blondă de fel. Deşi avea doar 4 ani pe atunci, bunica a văzut şi a luat în serios acest „tutorial de make-up" şi a vrut să facă la fel. A luat o bucată mare de hârtie şi s-a mânjit exagerat pe toată faţa şi pe gură. Apoi a luat funingine şi s-a înnegrit pe sprâncene. Se admira in oglindă. Credea că arăta frumoasă „ rumenită ", cu atâta „machiaj" pe faţă.

După joc, familia bunicii s-a întors cu musafirii acasă. Când i-a auzit, a fugit spre poartă, să se laude cu noul look ….exagerat. Mama ei, ruşinată , a trimis-o imediat să se spele pe faţă. Din fericire, nu a primit bătaie, dar nu s-a mai rumenit niciodată de atunci.

O altă întâmplare amuzantă a avut loc într-o primăvară, înainte ca bunica mea să meargă la şcoală. În prima săptămână din Postul Paştelui, oamenii veneau în fiecare seară, de luni până sâmbătă, la un fel de foc ca de tabără numit „bârzău", care se ţinea din loc în loc pe uliţe. Lumea aduna lucruri vechi si crengi pe care le ardeau şi era ca un fel de curăţenie de primăvară. Toţi vecinii veneau la bârzăul cel mai apropiat pentru a vorbi, a glumi, şi a se juca la căldura focului. Însă în acel an, o vecină mai în vârstă n-a mai vrut să vină, cine ştie din ce motiv. O mătuşă pusă pe şotii, a vrut să o păcălească pe femeia de acasă, ca şi aceasta să vină. Ştia ca, recent, acesteia îi murise o rudă. A pus-o pe bunica mea, care era copil şi avea vocea subţire, să bată in geamul dânsei şi să pretindă că era fantoma bătrânei care murise nu de mult.

Bunicii i s-a părut amuzant acest plan, aşadar, a făcut ce i s-a spus. A început să bată în geam şi să strige uşurel : „ Cuscră! Bună! Ce mai faci? Nu te duci şi tu la bârzău?" şi a fugit ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. După câteva minute, femeia a ieşit speriată din casă şi a mers repede către foc. Acolo, mătuşa şi bunica mea o aşteptau chicotind şi i-au explicat femeii că au păcălit-o pentru a ieşi din casă şi a se veseli cu toţi ceilalţi.

Am ales aceste întâmplări pentru că râd de fiecare dată când le ascult. Sunt surprins de cum se distrau copiii pe vremea când nu erau telefoane sau internet. Mă bucur când bunica îmi povesteşte istorii de demult şi o să le spun şi eu la rândul meu copiilor mei.

Pană Silviu Ionuţ, clasa a V-a , Şcoala Gimnazială Anişoara Odeanu, Lugoj